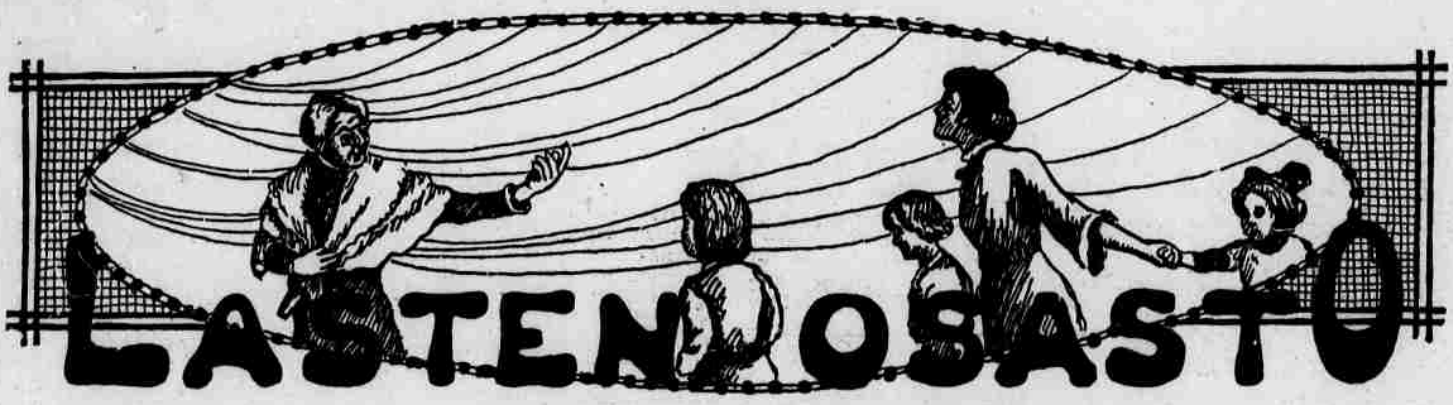

MAYNARD, MASS.

Useissa suomalaisissa sosialistiosastoissa on ihanneliittoja. Niinpä Maynardissakin perustettiin ihanneliitto 23 p. kesäkuuta 1915. Silloin yhtyi siihen 15 jäsentä ja sitten myöhemmin on aina yhtynyt lisää, joten jäsenlukumme nyt on 34. Säännöt kirjoitti ihanneliiton johtaja.

Meillä on harjotukset kahdesti viikossa. Me harjottelemme pitämään kokouksia, esiintymään yleisön edessä lauluilla, runoilla, soitolla ynnä muulla. Meillä on lauluseura ja orkesteri. Meidän jokaisessa kokouksessa valitaan uusi pöytäkirjuri ja edellisen kokouksen pöytäkirjuri toimii puheenjohtajana. Jäsenkirjuri valitaan kolmeksi kuukaudeksi kerrallaan ja tilintarkastajat samoin.

Ihanneliiton kokous oli 9 p. tammikuuta, jossa valittiin uusi jäsenkirjuri. Valituksi tuli William Klemola. Tilintarkastajiksi valittiin Hilda Jokinen ja Tyyne Weckström. Tässä kokouksessa valittiin myöskin kirjeenvaihtaja joksi tuli allekirjoittanut. Siis olen nutisten kirjottaja ihanneliiton puolesta.

Minun mielestäni se olisi hyödyllistä, että kaikissa ihanneliitoissa olisi kirjeenvaihtaja, joka kirjottaisi uutisia Toverittaren lasten osastoon.

Maynardin ihanneliiton puolesta,
SAIMI KLEMOLA.

FAYETTE CITY, PA.

Tervehdys Selma-tädille ja kaikille pienille Toverittaren lukijoille. Minä olen kauan ajatellut, että kun minäkin uskaltaisin kirjottaa jotain lasten osastoon, kun siihen toisetkin pikku tytöt ja pojat kirjottavat. Nyt rohkaisen itseni ja kirjotan luottaen siihen kun äiti sanoi, että Selma-täti jättää ne paikat kirjeistä pois, joita hän ei hyväksy.

Minä olen kymmenen vuoden vanha tyttö. Minulla on kaksi siskoa ja yksi veli. Vanhin siskoni Ester on neljäntoista vuoden ja nuorin siskoni Lilja on kahdeksan vuoden. Me käymme englanninkielistä koulua. Arvo yksin vielä leikkii kotona.

Tämä meidän koulu ei ole kaukana kotoamme, mutta kun on näin satelnen ja märkä talvi, niin on tassä väliilä rapaa ja vettä ettei tahdo mistään päästä menemään koululle.

Minä hartaasti toivoisin, että ensi kesänä täälläkin pidettäisiin suomalaista koulua, että oppisimme paremmin lukemaan ja kirjottamaan suomenkieltä. Vaan taitaapa mennä toivoni hukkaan, kun ei täällä ole s. s. osastolla haalia, jossa voisi koulua pitää. Täällä olisi paljon tyttöjä ja poikia, jotka tietysti haluaisivat koulua.

Äitini on ollut joitakin aikoja Toverittaren asiamiehenä ja toisinaan hän lähtee vartavasten Toveritarta kaupalle. Joskus hän tulee takaisin ja sanoo: en saanut yhtään tilausta. Niin minä kysyn, että miksi eivät ne tilaa kun siinä on niin mukavia kirjotuksia. Minä ainakin tykkään sitä lukea. Äitini sanoo, että ei kaikki tykkää meidän sosialistien lehdistä, vaan ne tykkäävät paremmin kapitalisteista, jotka meiltä kaikki elämän mahdollisuudet riistävät.

Minä sanoin kerran, että jos minä menisin niille kauppaamaan, niin kyllä ne minulta varmasti tilaisi.

Ehkä jo lopetan ja jään odottamaan, jos näen tämän painettuna. Mutta luulen, että joutuu paperikoriin.

Hyvästi Selma-täti.
ILMI M. WALTERS.

MONESSEN, PA.

Selma-täti: Minä kirjoitan ensi kertaa Toverittareen, mutta toivon, että Selma-täti tämän kirjoituksen hyväksyy.

Meitä täällä Monessenin Ihanneliitossa on lapsia viidenkymmenen (50) paikoille. Täältä ei oie lapset ennen kirjoittaneet ja silläpä minun pisti päähän kirjoittaa pieni pätkä.

Meillä on ollut iltamia jo muutaman kerran ja nytkin on harjoittelun alaisena kaikenlaista ohjelmaa.

Tapanin päivänä, 26 päivä joulukuuta, meillä oli automobiiliretki Monessenista Donoraan ja hauska se olikin vaikka oli niin kylmä, että nokkia pisteli. Me laulettiin koko matka ja kun tultiin synodalaisten keskuuteen laulettiin laulu "Nouseva kosto" niin kovalla äänellä kun jaksettiin.

Kun me palasimme matkaltamme mentiin kaikki haalille lämmittelemään ja pidettiin kokous ja päätettiin pitää helmikuulla iltamat ja päätettiin harjoitella kaikenlaista hyvää ohjelmaa — runoja, lauluja, pukutanssia, leikkiä, kertomuksia, satuja, kuvaelma ja vielä hyvä näytöskappale, Columbian kukkatarha. Koittakaapas silloin kaikki pienet lapset tulla katsomaan kuinka me lapset suoritamme ohjelmaa ja muistakaa ne kuvaelmat ja se näytöskappale jonka me koitamme voimiemme mukaan esittää ja se meneekin hyvin kuin pikku Ville meitä opettaa.

Kai tämä piisaa ensi kerralle mutta sitte toisella kerralla enemmän.

Terveisiä kaikille Toverittaren pieniile lukijoille.

Ihanneliiton puolesta,
ALINA SORJONEN.

HOQUIAM, WASH.

Tervehdys kaikille Toverittaren lukijoille ja myöskin onnea kaikille, vuodelle 1916.

Joulu on mennyt ohi ja sen mukana on seurannut ilot ja huvit. Me lapset annoimme Jouluaattona kaiken ohjelman. Meillä oli näytöskappale nimeltä "Onnen tie." Meillä oli runoja, lauluja ja kertomuksia. Kaikki lapset olivat niin innostuneet. Meillä oli joulukuusi, jonka ompeluseuran naiset puettivat niin kauniiksi, ja myöskin meillä oli Joulu tonttuja, jotka jakoivat makeiset ja hedelmät yleisölle. Tontut jakoivat myöskin loppujen lopuksi lahjat ja kortit, joita oli kokoontunut koko paljon.

Se oli niin hauska illanvietto, että minä toivoisin, että se ei olisi viimeinen ilon vietto sitä laatua. Vaikki ohjelman esitys meni niin sujuvasti ja säännöllisesti, vaikka enin osa lapsista ei ole ollut ennen näyttämöllä. Kivet vaan pistettiin aika ihmisille.

Meidän koulu suljettiin 23 päivä joulukuuta. Meillä oli siellä myöskin pienet lopettajaiset, jossa oli ohjelmaa yhtä ja toista ja myöskin luettiin käsin kirjoitettu lehti, jota toimitetaan lasten keskuudessa.

Meille annettiin kymmenen päivää lomaa, ja kuin avattiin koulu uudelle vuodelle, niin ei ollut kuin yksikolmas osa lapsista koulussa, sillä täällä riehuu kulkutautia joka kaataa isot ja pienet. Minunkin veljeni täytyy lopettaa koulun käynnin määräämättömäksi ajaksi sairauden vuoksi.

Voi sitä hauskaa, joka meillä on ollut jo kolmisen viikkoa, kuin sen mustan ja likasen mullan päälle on satanut puhdasta valkoista lunta. Lumi pallot lentävät niin, että päätään saavat varoa kaikki ohi kulkijat. Kuin sitä lunta vaan satas puolet lisää.

Kiitos paljon siitä kirjeestä jonka Selma-täti lähetti minulle.

SYLVIA.

Koulutytön päiväkirjasta

Tammikuun 12 p. — Koulussa tänään määräsi opettaja meidän jokaisen kirjottamaan, vaikka vaan lyhyen kirjotuksen joka painettaisiin koulun kuukausijulkaisuun. Mieleisensä aineen saa jokainen valita itse.

Päätin kirjottaa ja aloin näin "Juhannus Suomessa ja kuinka sitä siellä vietetään." — Meidän jotka täällä koulussa olemme oppimassa, syntyneinä monista eri kansallisuuksista, on hyvä tietää kunkin eri kansallisuuden elämäntapoja. Historioita lukemalla, jos saammekin jonkinlaisen käsityksesn, mutta ainoastaan pintapuolisen. Haluan maalata pienen taulun — kuvannollisesti sanottuna:

Tyttö kuuden vuotias (kutsun häntä nimellä Lempi), joka äsken on saapunut äitinsä seurassa Amerikasta, on odottanut pimeän tuloa mennäkseen nukkumaan Äiti vaati, että pikku Lempin on mentävä levolle. "Äiti, etkö tiedä etten voi nukkua päivällä?" vastasi Lempi. "Rakas lapsi, nyt on kello kymmenen illalla, sinun on nukuttava, tänä yönä ei tule tämän pimeämpää, saamme nähdä auringon läpiyön. Nyt me olemme siellä kauniissa valoisassa Suomessa, josta olen sinulle kertonut," puheli äiti.

Lempi totteli, ummistaen suuret siniset silmänsä ja koetti uskotella, että hän nukkui. Vaan yht'äkkiä hän alkoi kuulla vienoa musiikkia. Hiljaa hiipien ylös vuoteelta juoksi ikkunan luo ja mitä hän näki? Joukko tyttöjä ja poikia kaikki valkeisiin vaatteisiin puettuina istumassa veneissä, monella viulut, mandoliinit y. m. soittokoneet mukanaan, joista lähti kaikki ne vienot säveleet mitä Lempi maatessaan oli kuullut. Aurinko oli juuri laskemaisillaan, pikku Lempi odotti koska se luo viimeisen säteensä poistuakseen siksi kunnes taas aamulla palajaa, mutta Lempi erehtyi. Aurinko alkoi näyttää siltä, kuin se tahtoisi seisoa paikallaan tarkastelemassa Lännen pientä kultakutria ja noita valkopukuisia luonnon lapsia, jotka tahdissa soutivat pitkin vedenpintaa.

Vastaiselle rannalle ohjasi joukkue aluksensa, nousivat maihin keräsivät kasan risuja ja sytyttivät tulen. Vieressä oleva viheriä nurmikenttä tarjosi maionion tilaisuuden tanssijoille. Aurinko säteillään hopeoitsi puitten latvat ja kultasi järvenpinnan.

Lempi seisoi ikkunassa lyöden yhteen pikku käsiään ja nauraen niin, että äidinkin herätti. "Äiti, katso kuinka kaunista, kuinka puhdasta, kuinka jumalallista. Äiti, minä tahdon olla aina täällä." "Rakastettuni," sanoi äiti, "ne ovat luonnon lapsia, jotka siellä leikkiä lyöden viihtyvät toistensa seurassa, ja huomaatko kuinka aurinkokin säteillään ottaa osaa heidän viattomaan leikkiinsä."

Nyt lopetan, tarkastan vielä yli ja sitte annan opettajalle. Tämä on kyllä minun ensimäinen kyhäykseni "Drury Academiin" jos ei läpäse niin "never mind."

NUPPU.

(Jatketaan.)

HAJOITETTU KOTI

(Suomen lasten julkaisusta: "Joulutaru.")

Pääskyspari lensi torpan asuinrakennuksen katon harjalle ja istahti siihen vierekkäin. Hetken levähdettyään lähti toinen niistä lentoon, kiersi kauniissa kaaressa torpan rakennusten ympäri ikään kuin tähystelläkseen, oliko se oikea paikka. Sitten palasi se takaisin toverinsa viereen ja päästi pitkän, raikkaan laululaverruksen. Ja sen jälkeen pari pyrähti uudestaan lentoon, teki kierroksen torpan tuvan pihanpuolisen räystään edessä ja sitten syöksähtivät molemmat räystään alla olevaan savesta ja oljista muurattuun pesään. Vähän ajan kuluttua palasivat ne takaisin ja ryhtyivät iloissaan tekemään nopeita lentokierroksia ilmassa, samalla päästäen mielialansa esiin iloisina liverryksinä.

— Katsoppas, poju, pääskyset ovat jo saapuneet — virkkoi torpan rappusilla istuva nuori nainen, jolla oli noin kolmisen vuoden vanha lapsi sylissään.

— Aijai, pääskynen! Tapio ottaa pääkkysen kiinni — hoki pyöreä pojan pallero ja lähti juoksemaan pois äitinsä sylistä.

— Ei Tapio niitä kiinni saa. Pääskysellä on siivet, joilla se lentää pois. Nyt on kesä tulemaisillaan ja pääskyset ovat tulleet taas meille. Talvella asuvat ne kaukana lämpimässä maassa. Katsos, tuolla räystään alla on pääskysen pesä. Se on niiden koti. Ne ovat tulleet kotiinsa ja alkavat kohta sitä laittaa. Näetkö, nyt menee toinen niistä pesään ja vie sinne nokassaan jotain.

(Jatkoa 7:llä sivulla.)